

FIKİR
KÜLTÜR
EDEBİYAT
DERGİSİ

Yıl:2005 / Mart

Sayı : 15

ISSN : 1308-3732

Y
A
H
E
N
K

Yalnızlık

www.ahenkdergisi.com

AHENK 15. SAYI DİZİN

15. SAYI

MART 2005

Karaçorlu Mehmet Sait, **Editör'den**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:4

Pekin Süleyman, **İllegal Yalnızlık, (Şiir)** Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:5

Metinoğlu Selman, **Mehlika**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:6

Kutlu Dilruba, **Sen Gittin**,(Şiir) Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:7

Yüksel Coşkun, **Cuma Mektubu**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:8

Gür Nurettin, **Rüya, (Şiir)** Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:9

Gagavuz Atilla, **Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:10

Alan Nur, **Çiçek Diye**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:13

Yüksel Coşkun, **Kahveler**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:14, 15

Geçkin Hayrettin, **Kekeme Kalıyorsun**, Ocak 2005, Sayı: 15, Sayfa:16

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ SAYI 15 MART 2007

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR
EDEBİYAT DERGİSİ

SAHİBİ

AHENK AJANS İLETİŞİM
VE BİLİŞİM HİZMETLERİ

EDİTÖR

M. SAİT KARAÇORLU

YAYIN KURULU

- * M.S.Karaçorlu
- * Bıcahi Esgici
- * Atilla Gagavuz
- * Bahri Akçoral
- * Coşkun Yüksel

İDARE YERİ

Yahyakaptan Mahallesi F46
D:27 K:6 İzmit

İLETİŞİM

0 262 311 54 58
editor@ahenkdergisi.com

DİZGİ-MİZANPAJ

Âhenk Ajans
BASKI

.....

Bu sayıda;

Karaçorlu Mehmet Sait, Editör'den.....	4
Peşin Süleyman,İllegal Yalnızlık	5
Metinoğlu Selman, Meñlika	6
Kutlu Dilruba, Sen Gittin,	7
Yüksel Coşkun, Cuma Mektubu	8
Gür Nurettin, Rüya	9
Gagavuz Atilla, Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar.....	10
Alan Nur, Çiçek Diye	13
Yüksel Coşkun, Kañveler	14, 15
Geçkin Hayrettin, Kekeme Kalıyorsun	16

Merhaba,

15. sayı ile karşınızdayız. Bu sayımızda dosya konumuz “Yalnızlık” olarak belirlenmişti. Yalnızlık sayımızda bizi yalnız bırakmayan gönül dostlarımıza sonsuz teşekkürlerimiz ve minnet duygularımızı sunarız. Mesaj, yazı, şiir ve diğer çalışmalarını gönderen, ürettiklerini bizimle paylaşan saygıdeğer okuyucularımıza ayrıca teşekkür ediyoruz. [Sizden Gelenler] sayfamızın bu sayıda ki konukları; Bayram Tunca Bahtiyar Vahapzade Huseyin Yeşil Özlem TORKUL Armağan AYTAÇ Feyza Aydın. Aşık Çağları Hasan Dönmez S. Sargın Selçuk Deniz ERAT’ dır.

Gerek dergimizin yayına hazırlanmasında, gerekse gelen mesajların cevaplandırılmasında bazı gecikmeler yaşamaktayız. Bu konuda tek güvencemiz, sizlerin engin hoşgörüsüdür. [Dosya] sayfamızda, Selman Metinoğlu ve Atilla Gagavuz’un yalnızlık üzerine yazılarını bulacaksınız. “Yalnızlık ki buraya ait olmamaklığımız hissini sahibidir. Ve biz gibi tebdil-i mekana tabidir Öyleyse, bizi yalnız bırakma ey yalnızlık. Bizi yalnız bırakma!” diyor Selman Metinoğlu. Atilla Gagavuz ise, “Yıldızlarla kendi arasında bir köprü, bir benzeşme kurup, adını yalnızlık koymaktır insana hüznü yudumlatan. Sonra o dizelerin devamı bestenin ritmiyle öyle bütünleşir ki, insan yalnız değilse bile yalnızlığın en ücra köşesinde kalıverir.” Diyerek başlamış yazısına.

[Şiir sayfamızda]; Süleyman Pekin, İLEGAL YALNIZLIK, Dirüba Kutlu, SEN GİTTİN, Nurettin Gür, RÜYA, Nur Alan, ÇİÇEK DİYE, Hayrettin Geçkin, KEKEME KALİYORSUN şiirleriyle aramızdalar.

[Şiir Defterimizde] üç dev ve zamanı aşmış şairden, üç şiir bulacaksınız. Fuzuli, Mehmet Akif ve Baudelaire.

[Deneme] de Coşkun Yüksel, Cuma Mektuplarına devam ediyor. “Yalnızlık alışabilir, kanıksanabilir, sıradanlaşabilir bir şey midir ? Biliyorum sen hep yalnızlıktan, günün birinde yapayalnız kalmaktan korkmuştun. Yalnızların hikayesiydi seni en çok etkileyen. Ve aslında bütün hikayelerin bütün yolları yalnızlığa çıkardı.” Cümlesiyle.

Ayrıca, Muammer Gülmez “Hayat demek: Ölmek için öldürmek- yok etmek, yemek, işini bitirmek demekmiş. Demek ki hayat, yaşayan için; ölenin kendisini hayata feda etmesi demekmiş. Kavganın asıl sebebi budur mu dersin?” temasında örmüş yazısını.

[Öykü] de Coşkun Yüksel’in, “Kahveler” başlıklı öyküsü var. “Farklı gibi görünse de hepsinin ortak özelliği, aynı paydada buluştukları çizgi o kadar keskindir ki bu farklılıklar kaybolur. Hepsini adeta genel başkan, yönetim kurulu, denetim kurulu, iç tüzüğü, il ilçe örgütleri olmayan bir partinin gönüllü ateşli fedakar üyeleri gibidir.” Diyerek anlatıyor, kahve müdavimlerini.

Sağlık ve mutluluk dileklerimizle.

Editör

İllegal Yalnızlık

Yeşilin siyaha büründüğü dem
Aşkın ağıdına ağlasın alem

Gecenin şöhreti uzar olmaktır
Her diri ümide hızar olmaktır

Güz bana mazimi hatırlatıyor
Bir kalpte üçyüzaltmış put yatıyor

Ben yalnızlığın içinde arındım
Ben senin en utangaç bulvarındım

Bakir ırmakların baltacısı ben
Taklamakan'ların voltacısı ben

Çavlanların sıdk çağıltısı adın
Böyle puslu ne masallar yaşadın

Ey gönlün Hira ötüşlü kuşluğu
Ey sığınaksız yağmur sarhoşluğu

Bir deprem ol bütün yasaları yık
Ey yasadışı ve vahşi yalnızlık

Selman Metinoğlu

Mehlika

Birer çocuktuk Genç Osmanlılar... yaramaz, serkeş. Mefhumlar ve müesseselerle oynuyorlardı. Mehlika Sultan'a aşık yedi gençtiler. Meçhulü arıyorlardı, meçhulü ve mutlakı.

Sonunda hepsi uslandı. Kanatları yorgun, kalpleri yaralı yurda

döndüler. Gurbet kocatmıştı genç şahinleri... gurbet ve tecrübeler.

Bir zelzelenin içindeydik. Nekanun-u kadim kalmıştı, ne eski töreler. Köprüler atılmıştı, geriye dönülmezdi artık. Yaşamak için yenileşmek lazımdı. Nereden ve nasıl başlayacaktık?

Çağ bir arayış humması içindedir... kah bedbin, kah ümit dolu. İlk defa olarak

sınıf-ı ulema parçalanıyor, çevresine yeni teklifler sunan bir intelijansiya

doğuyordu. Genç Osmanlılar bu şaşkın kafilenin en tanınmış temsilcileri.

Ortak vasıfları, müstağriplikti bu gençlerin. Ama faziletleri ve günahlarıyla

Osmanlı'ydılar. Daha sonraki nesiller gibi yabancılaşmamışlardı. Evet, geçen

asrın aydınları, aynı kanaatları paylaşan mütecanis bir kitle değildir. Hatta

her aydın, hayatın belli merhalelerinde oldukça farklı düşüncelerin havarisidir.

Koca bir asrı, birkaç haramzade evladına bakarak mahkum edemeyiz. bir çağı bütünüyle kötülemek, bütünüyle yüceltmek kadar yanlış.

1916 Hatay doğumlu. Ölüm tarihi 1987.

Fransızcası mükemmeldir (Hatta Jurnal isimli kitabını önce Fransızca yazmaya başlamış fakat daha sonra Türkçe'ye dönmüştür)

İngilizce ve Arapçayı orta seviyede bilmektedir.

Balzac ve Hugo'dan yaptığı kitap çevirileri vardır

(Altın Gözlü Kız vb.)

1955 yılında gözlerini kaybetmiş Paris'te basarisiz bir ameliyat geçirmiştir...

Büyük ekonomik sıkıntılara maruz kalmış yaptığı

çeviri

kitaplardan gelen paralarla hayatını idame ettirmek zorunda kalmıştır...

Hayatının belli bir döneminde Lamia Çataloğlu ile yaşadığı duygusal ilişkinin ilhamıyla Lamia Hanımla

aralarında mektuplaşmalar olmuştur. (bu mektuplar

Cemil Meriç'in ölümünden sonra oğlu Mahmut Ali Meriç tarafından derlenerek Jurnal isimli iki ciltlik bir kitapta toplanmıştır.)

İki çocuğu vardır:

Mahmut Ali Meriç (Yabancı bir şirkette yöneticilik yapmaktadır)

Ümit Meriç (İÜ de edebiyat profesörüdür)

Otuzsekiz yaşında gözlerini kaybeden Cemil Meriç, bir cinnetin veya intiharın eşiğine sürüklenir. Düşünce adamı boşluktadır, üstelik acılarını dev aynasında büyüten rezil bir hassasiyeti vardır.

Cemil Meriç, miskinler tekkesi olarak kabul ettiği fildişi kulelerin dışındaki aydın olacakken, fildişi kuleye sığınmak zorunda kalır. Yıllarca fildişi kulesindedir, yıllarca yalnız. Kavganın dışındadır, fikir ve sanat kavgasının. Politikadan da, kurtarıcılığına inanmadığı için kaçır.

Cemil Meriç'in yeri hep kütüphane olmuştur. Kütüphanesinde bir Don Kişot o. Argoya, arenaya, ateş hattına, politikaya hiç inmemiş; yol gösterici, aydınlatıcı, uyarıcı olmuş hep.

70'li yıllarda fildişi kulesinden çıkar. Makalelerinde, yayımladığı eserlerde Asya'nın Avrupa ile hesaplaşmasına tanık oluruz, 150 yıldır gölgeler aleminde yaşayan ve insanından kopan aydının trajedisini izleriz adım adım; kaypak, müphem, tarif edilmemiş, Avrupa'nın emellerini dile getiren ama bizim şuursuzca benimsediğimiz mefhumlar, ideolojiler, sloganlar... aydınlığa kavuşur tek tek gözlerimizin önünde.

Sen Gittin

Sen gittin ruhumda büyük bir boşluk
Çevremde ıssız sessizlik kaldı
Sen gittin içimde koyu bir loşluk
Şerseri başıma yersizlik kaldı

Dünü yaşıyorum yalnızca dünü
Hatıralar attı bu kör düğümü
Gözmem elimde olsa da büyü
Sen gittin ruhumda hissizlik kaldı

Anıları alnından öptü sensizlik
Karanlıklar gibi çöktü sensizlik
Tuttu bileklerimi büktü sensizlik
Sen gittin bana bir sensizlik kaldı

Buma Mektubu

Yalnızlık alışabilir, kanıksanabilir, sıradanlaşabilir bir şey midir ?

Biliyorum sen hep yalnızlıktan, günün birinde yapayalnız kalmaktan korkmuştun. Yalnızların

hikayesiydi seni en çok etkileyen. Ve aslında bütün hikayelerin bütün yolları yalnızlığa çıkardı.

Ekmekçi Kadın yalnızdı. Madam Bovary, Jan Veljan, Manon Lesko, Lev Nikolayeviç Mişkin, yalnızdı. Etraflarını saran, acı, çaresizlik, ihanet, yalan, entrika, tutku, aşk, açlık, savaş, ölüm içinde bile yalnız idiler. Her olay ve olgunun arka planı yalnızlığın örgüsüyle örülmüştü. Ya, Bir Adam Yaratmak'taki Hüsrev Bey. Yalnızlığın ölümle bütünleşen, intiharın yaşamakla kesişen çizgisinde, "beynim kanıyor" diyordu.

Hani hep "Yalnızlık Allah'a mahsus yavrum" derdin ya, ben, benim dalıp giden hâlime bir teselli cümlesi sayardım. Anlayamazdım. Evet, yalnızlık Allah'a mahsus. İşte o yüzden, yalnızlık alışılabilir, kanıksanabilir bir şey olamaz. Olmamalı. Peyami Safa, "Yalnızız" da, bir insanın dış dünyasında ne kadar yalnızlığa mahkumsa iç dünyasında o kadar kalabalıklaşacağını anlatmaya boşuna çalışmış demek ki. Albert Camus; "İnsan dış dünyada bir dakika yaşasa bile müebbed bir hücre mahkûmiyetine katlanabilir. O bir dakika içinde görebildiği her şeyi, sonsuz karelere bölüp, ömrü boyunca yeniden, yaşayabilir" derken işte bu iç dünyanın engin genişliğine sığınmanın teslimiyeti içinde idi mutlaka. Ama gerçek ne Peyami Safa'nın çabasında, ne Camus'un gözüpek yalıtımında. Gerçek tıpkı senin dediğin gibi. "Yalnızlık Allah'a mahsus."

Ah, senden sonra yalnızlıklar ne kadar büyüdü bir bilsen. Huzur evleri, sokak çocukları, kimsesizler için barmaklar, ramazanda kurulan iftar çadırları ne kadar çoğaldı. Televizyon kanalları artık yüzlerle ifade edilen

rakamlar a ulaştı. Küçük ücretler karşılığında yalnızlıklara ağrı kesiciler üretildi. O kadar ki, bunların tanıtımları bile bu gerçeği insanın gözüne sokacak görüntülerle yapıldı. Kocaman, devasa binaların ışıltılı karanlığında küçücük bir nokta gibisin, sana sunduğumuz bu ışıltılı dünya içinde o küçüklüğünü unutabilirsin anlamına gelecek görüntülerle tanıtıldı üretilen ve para karşılığı satılan yalnızlık çareleri.

Yalnızlığın çaresi diye sunulanların yalnızlığın asıl sebebi olduğu hiç hatırlanmadı. Artık yeni nesil hep yalnız olarak doğuyor. Sıfır - bir yaş grubu çocuklara hizmet veren kreşlerde büyümeye başlıyorlar. Anne sıcaklığı ve şefkatini ısmarlanan, bedeli ödenerek satın alınan, servislerle gidilen, cicili bicili boyalı hayvan resimleriyle sevimli hâle getirilen kurumlarda bulmaya çalışıyorlar. Toplu hâlde söylenen şarkılarla, hep beraber yenilen yemeklerle, boyama kitaplarıyla başlıyorlar hayatı yaşamaya. Yalnızlıkları böylece kendileriyle beraber büyüyor. Yalnız olmadıklarını iliklerine kadar hissedebilecekleri bir anne tokadının tadını bilemeden.

Oysa annesi olan yalnız olur mu?

Tek başına değildir ki annesi olan. Tek parça halinde değildir ki. Asıl parçası, kendini bütünleyen ve yalnız olmadığını ona her nefeste hissettiren kısmıyla beraberdir. Çocuğu olmayan anneler, annesi olmayan çocuklar dünyasında yaşamak zorunda kalmak yalnızlığın bir başka boyutu. İşte yalnızlığın bu boyutu alışılabilir, katlanılabilir bir şey. Çünkü senin dediğin gibi, "Sayılı gün, yavrum nasıl olsa geçecek"

Coşkun Yüksel

Hürettin Gür

Rüya

Uzun boylu sarı saçlı Yüzü maskeli ihanet bakışlı
Pusu kurmuş bana
Şehrin en tenha yerinde
Merhametsiz gözüküyordu
Biraz yaklaşısam kalbimi çıkarıp
Zafer naraları atacaktı Derken ayakları yerden
kesilip
Bir kelebeğe dönüştü. Uçup gitti şehrin
karanlığında
Kayboldu...
Çok geceler var
Aynı rüyaları görüyorum
Uyanıklığımın karrrgaşası
Uykumu bulandırıyor.
Beynimin en ücra köşesine
Huzursuzluğun,
İhanetin,
Hatta psikopatlığın
En alası yerleşiyor.
Sonra SEN geliyorsun aklıma,
Törörist ruhum
Silahlarını teslim ediyor.
Ve adeta ulvi bir davanın
Muzaffer bir askeri oluyorum.
SEN de muzaffer bir komutanı.
Bizden olmayan her ne varsa,
Hepsine rest çekmişiz direnmişiz,
Öyle ya;
Bir elimize hilali
Bir elimize güneşi verseler
Yinede vaz geçmeyecektik.
Adımızı sayfaalara sütunlara değil,
Kalplere kazıyacaktık.
Hissediyorum;
Taif te taşlanan nur
Işık tutacaktır bize.
Mekke den Medineye giden yol
Bizim yolumuzdur.
Öğünden bu güne hayli zaman geçti ya Tayyar a
Musab a selam olsun,
Ne olur!
Bir rüyamada onlar dolsun.

Atilla Gagavuz

Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar

slında yıldızlar gökyüzünde yalnız değildir. Diğer yıldızlarla beraber gezerler. Ama şarkının ikinci mısraı “Yeryüzünde sizin kadar yalnızım” diye devam eder ya. İşte asıl insanı can evinden vuran bu ikinci mısradır. Yeryüzünde yıldızlar kadar yalnız olmak. Yalnız bir yaz gecesinde yıldızları seyrederek, ne kadar yalnız olduğunu düşünmek. Yıldızlarla kendi arasında bir köprü, bir benzeşme kurup, adını yalnızlık koymaktır insana hüznü yudumlatan. Sonra o dizelerin devamı bestenin ritmiyle öyle bütünleşir ki, insan yalnız değilse bile yalnızlığın en ücra köşesinde kalıverir.

*Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar
Yeryüzünde sizin kadar yalnızım
Bir yalnızlık şarkısı söyler sazım
Ben yalnızım*

*Kaderim bu
Böyle yazılmış yazım
Taşa geçer kendime geçmez sözüm
Ben yalnızım*

Yalnızlık da hüzün gibi şarkılarla, şiirlerle gelir insanın gönlüne. Her şarkı, her şiir içinde bir parça yalnızlık taşır. Şiir nedir ki, yalnızlığa söylenmiş bir şarkı, yalnızlığın insan ruhunu çökerten acısına yakılmış bir ağıttır.

Süleyman Bektaş, “Yakup Özlemi” şiirinde şöyle diyor;

*Saçlarımda kırağılar
Gözlerimde Yakup özlemi
Seni bekliyorum soğuk peronlarda
Trenler öttükçe
Makas başlarında
Vurur dalga dalga özlemler
Yüreğimin soluk çeperlerine
Esriğim kanar
Dudaklarımda
Buhurdanlar gibi
Tüter yokluğun
Gözlerimin örtük tapınağında*

*Tut ki bir çiçeğim bile yok
Yakuptan daha yalnızım
Beni avutacak Bünyamin nerde*

*Gözlerimde Yakup özlemi
Kırpıklarım sıradagılar örneği yaşlar
Seni bekliyorum
Soğuk peronlarda*

Bu mısralarda görünen o ki, Süleyman Bektaş, şiirleri ve yalnızlıkları yazan şair değil yaşayan bir şairdir.

Yalnızlık nedense çoğu zaman akşam saatlerinde gelir. Davetsiz bir misafir gibi. Rezzan Kafalı’ da “Akşam Saatleri” şiirinde bunu söylüyor.

*Vazgeç bu dünyanın köhne güzelliklerinden
Ne zaman bir çocuk görsem sevmek istiyorum
Bir çığlık yükseliyor gecenin sessizliğinden
Uzanıp gecelerimi bölüştüğüm yalnızlığın alnından öpmek
istiyorum*

*Öylesine yıkılmışım öylesine özlemişim ki seni
Kapatsan da tüm İstanbul’un kapılarını gelmek istiyorum
Son kez uzaklarda sesini duymak
Ve sonra vurup başımı taşlara duvarlara ölmek istiyorum*

Ümit Yaşar, “Sessizliğe Sone” de, yalnızlık, sensizlik, sessizlik üçgenine nasıl kıvrandığını anlatır. Üçünün bileşkesi ölümden başka bir şey olmayacaktır.

*Sessizliğin ölüme benzediği yerde
Bir el uzanır çeker beni yaşamaktan
O kahır dolu hüznü dolu gecelerde
Birer kan çanağı gözlerim ağlamaktan*

*Gitgide yayılır damarlarıma yokluğun
Bir hançer bilenir kalbimde soğuk sivri
Durup dururken vurur başıma sarhoşluğun
Üstüste içilen dopdolu kadehler gibi*

*Artık ne yapsam boş uykular gelmez
Vıcık vıcık bir gecedir ellerimde kalan*

Güneş doğmayı karanlık bitmeyi bilmez

**Saplanır kalbime bir türlü geçmez zaman
İçerim senden uzak günlerin getirdiği
Yavaş yavaş öldüren bu zehir sensizliği**

“Sensizlik”, “Yalnızlık”, “sessizlik” insanı kuşatan bir üçgendir. Vakit gecedir. Bu dört unsur birleşince ortaya çıkan şey “ölümdür” Şairin, “senden uzak günlerin getirdiği, yavaş yavaş öldüren bu zehir sensizliği içerim” dizelerinde ölüm nedeni olarak gösterdiği zehirleyen sensizlik yetersiz kanıttır. Çünkü ölüm nedeni zehirlenmek değildir. Ölüm; sensizlik, yalnızlık, sessizlik üçgeni gecenin bir vaktinde seni kuşatmışsa, bu oluşumun doğal sonucu olacaktır.

Bu noktada anlatılan yalnızlık ıssız adada tek başına kalmanın yalnızlığı değildir. O tür bir yalnızlık çoğu zaman bu tür bir yalnızlığa tercih edilir, hatta arzu bile edilebilir. Aslında bu tür bir yalnızlığa “sensizlik” de denebilir. Özlem duygusu öylesine sarar ki insanı ondan arta kalan ne varsa önemini yitirir. Sonra bu kadar önemsiz şeyin arasında benim ne işim var demeye, yalnızlığından yakınmaya başlar.

İşte bu ince noktadan sonra gönlümüzü devreden çıkarır faydacı aklımızı aktif hâle getirirsek sorular gelmeye başlar soru içinde.

Sensizlik ve özlem yalnızlığı doğuruyor ise yalnızlık sağlıklı bir duygu değil demektir ?

Sevgi kendi dışında ki her şeyi önemsiz kılıyorsa bencilliğe dönüşmüş değil midir ?

Kendi dışındakileri yok sayan bir sevgi büyüklüğünü kanıtlamaya çalışırken hastalıklı bir saplantı değil midir ?

Soruları sormaya başlayan sevmeyi beceremeyendir. Soru sormaya mecalin varsa, daha sevda senin dizini kırıp belini bükmemiştir. “**Hüsn oldur ki görünce ihtiyar elden gider**” demiş ya şair, iraden, düşüncen, faydacı aklın, düzenleme ve yönetme hastalığının yerli yerinde duruyorsa, öfke, açgözlülük, bencillik hâla içindeyse daha sevda senin semtine uğramamış demektir. O gelseydi, bunlar gitmek zorunda kalacaktı. Ama kesinlikle özlemeyeceğin, yalnızlık duygusuna kapılmayacağın bir gidişle gideceklerdi.

Seni yalnızlığa iten bunlar değildir. Kimdir ? Odaları ısıtan, sofaları serinleten, bastığı yerde çimenler bitiren, gününe mutluluk katandır. Nerden

biliyorsun deme, Ben Oktay Rıfat’ın yalancıyım. Ondan duydum.

**Sofalar seninle serin
Odalar seninle sıcak**

**Günüm neşeyle uzun
Yatağında kalktığım sabah**

**Saadet bir çimendir bastığın yerde biter
Yalnızlık gittiğin yoldan gelir**

İşte burası işin en hassas noktası. Oktay Rıfat’ın “Yalnızlık gittiğin yoldan gelir” dediği, saf, berrak, katışıksız bir özlem duygusudur. Gerçekten, mükemmel bir söyleyişle, “**Saadet bir çimendir bastığın yerde biter / Yalnızlık gittiğin yoldan gelir**” demiştir.

Yalnızlık üzerine ilk akla gelenler genellikle harcı alem denilebilecek, çok tekrar edilmekten anlam kaymasına uğramış mısralar olsa bile yalnızlığı yine o çok bilinen mısralarda hissederez, öncelikle.

“**Ve yalnızlık, sigara külü kadar yalnızlık**” sanki yalnızlığın dibacesi gibidir. Asıl yalnızlığı ben Mona Roza’nın ikinci bölümünde bulurum.

**Bir lâmba yanıyor, hafif ve sarı;
Açıyor elini göğe bir kadın.
Uzuyor, uzuyor altın saçları
Uğrunda ölünen güzel kızların...**

**Bir lâmba yanıyor, hafif ve sarı;
Esmer delikanlı, hatıra ve kan.
Yeşil gözlü kızın hıçkırıkları
Sızıyor bir kapı aralığından;
Lâmbalar yanıyor, hafif ve sarı.
Lâmbalar yanıyor, hafif ve sarı;
Çocuklara açar mağaraları
Gün görmemiş kuşlar ve örümcekler.
İlân-ı aşk eden dil balıkları
Aşına suları çabuk terkeder..**

**Lâmbalar yanıyor, hafif ve sarı;
Bakıyor ateşe, küle böcekler.
Köpekler parçalar kanaryaları,
Mektupları bir boz ağaç kurdu yer.
Baykuşlar ötüyor harabelerde;
Yanıyor lâmbalar, hafif ve sarı.
Bir kaza kurşunu bulur her yerde**

**Süvarisiz şaha kalkan atları...
Bir ruhun ışığı vardır göklerde,
Lâmbalar yanıyor, hafif ve sarı;
Ötüyor baykuşlar harabelerde.**

**Bir lâmba yanıyor, hafif ve sarı;
Titriyor yıldırım düşmüş gibi yer.
Bekledi arzuya karanlıkları
Anneler, babalar, erkek kardeşler.
Ta içinde duyar ani bir ağrı,
Bir hüznün şarkısı tutturur gider
Anneler, babalar, erkek kardeşler.**

Hafif ve sarı yanan bir lambanın loşluğunda insanın hissedebileceği sadece, yalnızlık, hüznün ve korku olabilir.

Yalnızlığın sensizlik boyutunun bir adım ötesi, kimsesizlik duygusudur. Bu kimsesizliğin içinde, biraz çaresizlik, biraz yıkılmışlık, biraz hep kaybediş, biraz hüznün bulabilirsiniz. Ama baskın olan küskünlüktür. Her şeye ve herkese karşı bu küskünlük içinde kanıksamayı da barındırır. Bütün bunları, bütün zamanların en güzel şiiirlerinden biri olan, şiirde aşılması nerdeyse mümkün görünmeyen, içinden şairlik geçen bir çok insanı, “nasıl olsa ben böyle bir şiir yazamam” diyerek şiir yazmaktan vazgeçiren Fuzulî’ nin meşhur gazelinde buluruz.

**Hâsulum yoh ser-i kuyunda belâdan gayrı
Garazum yoh reh-i aşkımda fenadan gayrı**

**Ney-i bezm-i gamem ey âh ne bulsan yele ver
Oda yanmış kuru cismümde hevâdan gayrı**

**Yetdi bî-kesligim ol gayete kim çevremde
Kimse yoh çizgine girdâb-ı belâdan gayrı**

**Ne yanar kimse mana âteş-i dilden özge
Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı**

“Semtine gelişimin bana beladan başkî kârı yok
Aşkımın sende yok olmakdan başka maksadı yok

Ey mehtabım gam meclisinde Ney gibiyim ne bulursan savur

Aşk ateşinde kurudum bende havadan başkası yok

Kimsesizliğim öyle bir sınırdaki çevremde
Dönen hep bela girdabıdır gayrısı yok

Ne bana gönül ateşinden başka yanacak var
Kapımı açacak sabah rüzgarından başkası yok

Yalnızlığın sensizlik ve kimsesizlik boyutundan bir adım sonrası ise korku ve vehimdir. Korku ve vehmi okudukça insanın en ücre köşesine taşıyan şiirlerin zirvesinde, Necip Fazıl Kısakürek, “Kaldırımlar” ile oturur. Kaldırımlar, yalnızlığın korkuyla birleşen en uç noktasını anlatır bize.

**Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saptanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayâl görüyorum.**

**Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Eylerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.**

**İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Sanyorum, her sokak başını kesmiş devler...
Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyiyor;
Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler.**

**Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.**

**Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!
Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!**

**Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer takı, gölgeden taş kemerler.**

Atilla Gagavuz

Çiçek Diye

Çok yükseklerde ben bir çiçek
Gibiyim buradan
Baharken oysa ve öyle çoğun
Azlarını ekler gibiyim
Ve sonra bana sen gibi görünecekler
Şimdiden o olun gözümde
Bu masalı en başından bir daha
Dinleyeceklerin bir şartı vardı
Ben olayım istediler evimin bahçesi
Biraz uzağa çekildiler ve oradan
Dinlediler masalı ve bahar artık
Bahçe göründü onlara
Ama yüksekere ben bir çiçek
Gibiyim burdan
Bahçeyken oysa şimdi
Ve sonra sen gibi görünecekler
Ne yaptığımı biliyor görüldüğüme bakmayın
Hiç öyle sanmayın
Elimi tutması gerek bir yol bilenin
Ve dilimi bilmesi
Dağların ardından haberi olması
O tarafta bu tarafta bilmiş olmasını
İsteyenleri olması gerek
Çiçeğin düşü nedir ki
Diyenleri düşler bahar bilmezler
Aynı gerçek ikimizin de gerçeği
Hepimizin diyeceğim ki bu bana düşmez
Dağın ardını beni bilirken bilen
Dağları aldığın gün bu dünyadan
Ve aramızdan
Ellerimizi getir yanyana baharımıza
Çiçek diye koy
Cennetine bahar diye
Çiçeğin düşünüy bilensin
Solmak dediğimizi dilden alan
Bizden renklerini silme
Sesimizi alma çağırırken
Bir başka rengi
Ey Güzel!
Mevsim Kevser'e hoşgelsin
Biz Kevser'e
Yüzünü bize dön öyle
Renkli kalalım

Kahveler

Mehmet Akif'in kahveleri –haliyle orada yaşayan insanları- suçlayan, karalayan, aşağılayan şiirini bilirsin. Adamın kahvenin ortasına tükürdüğü balgamının resmini yapacak bir kudretle tasvir ettiği o meşhur şiiri. Bu şiiri okuyan bir kahvecinin “bu herif kahvelerde çok zaman geçirmiş” dediğini rivayet ederler. Büyük ihtimalle bu bir latifedir. Şairin edebi kudretine vurgu yapan bir mübalağadır. Çünkü Mehmet Akif kahvelerde zaman geçirmek zorunda kalsaydı, bu kadar insafsız davranmazdı.

Tembelliği eksen olarak aşağıladığı o insanlar gibi kahveye sığınmaya zorlayacak bir şartta kalmamıştır şair. Kahveye sığınmak. Sığınmaya mecbur kalmak. Sığınmaya mecbur eden şart. Nedir bunlar? Elbette soğuk. Tek neden olabilir: Soğuk. Yani üşümek. Güzel bir havada; insanın temel güdüsü nasıl bağılık, bahçelik açık ve ıssız bir tabiat köşesinde kafasını dinlemek ise soğuk bir havada üşüyen insan için temel güdü sıcak bir köşeye –ki bu genellikle bir kahvedir- sığınmaktır.

Kahvelere eskiden kıraathane derlermiş. Okuma evi anlamına. Eski kahveleri tasvir eden gravürlere bir bak. Başında kallavi sarıklı insanlar. Genellikle tek başına veya en fazla iki üç kişilik gruplar halindedirler. Yüksek sedirlerin üzerinde bağdaş kurmuşlardır. Ortalarında bir mangal vardır. Bir de kocaman nargile. Elleri nargilenin marpuçu, sessiz, ergin, yetkin bir mütefekkir edasındadırlar. Köşede büyük bir kahve ocağı. Bazılarında ortada hizmet eden elinde küçük ateş küreği taşıyan bir meydançı.

Peki ne okumaktadır bu insanlar? Elbette bu sorunun tek cevabı vardır. Hayatı...

İyi bir gözlemci hayatın bütünü okuyabilir kahvelerde. Kahvelerin hepsi aynı ortak özelliklere sahiptir. Ne kadar adları değişirse değişsin, ne kadar “nezih birliktelik mekanları” havası verilmeye çalışılırsa çalışılsın, ne kadar yabancı isimler takılarak Avrupalı yapılmaya çalışılırsa çalışılsın bütün kahveler kahve cinsinin ortak özelliklerine sahiptir. Kahvelerde oturulacak sandalyeler ve masalar vardır. Gözden uzaklaşmak ister gibi dışardan kahve olduğu pek belli olmaz. Çığırkan bir edayla içeri buyur etmez gelecekleri. Çünkü bilir ki hiç kimse bulunacak daha iyi bir yer varsa kendini tercih etmeyecektir. Herkes kendince haklı ve mantıklı bir gerekçe ile orada bulunmaya zorunlu

hissettiği için oradadır. İçilecek şeyler vardır hepsinde. Genellikle sıcak içecekler. Bunların baş komutanı her zaman her yerde çaydır. Sigara içilir bolca. Duman ve gürültü arka-plan dekordur. Genellikle ön-planda duruma göre değişen bir türden müzik. Ve içindeki insanlar; çoğu farklı işlerle meşgul gibi görünürler. Kimi masanın sigara delikleriyle dolu çuhası üzerinde çayına oyun oynamaktadır. Mutlaka etraflarında bir taraftar dikkati ve heyecanı içinde seyircileri. Bazıları yüksek sesle gündemdeki en önemli sorunlara ciddi çözüm önerilerinde bulunmaktadır. Futbol, politika, dış ülkelerin önemli sorunları özellikle din gündemin başlıca değişmez konularıdır. Dalgın yalnız başına kirli camlardan dışarıyı seyredenleri de çoktur. Üç aşağı beş yukarı derdi bilinir. Bilinir bilinmesine de çaresi yoktur.

Farklı gibi görünse de hepsinin ortak özelliği, aynı paydada buluştukları çizgi o kadar keskindir ki bu farklılıklar kaybolur. Hepsi adeta genel başkan, yönetim kurulu, denetim kurulu, iç tüzüğü, il ilçe örgütleri olmayan bir partinin gönüllü ateşli fedakar üyeleri gibidir. Bir araya geldikleri andan itibaren aralarında ortak sağlam bir bağ oluşur. Cimrileri, çok nefret edilenleri, saygı duyulanları, yardıma muhtaç görülenleri, şen şakrak ve şaklabanları, sürekli galipleri, hep mağlup olanlarıyla canlı bir organizma haline gelmişlerdir. Bütün ortak özelliklerine rağmen hiç biri diğerine benzemez. Kahveler kendini meydana getiren parçaların özellikleriyle bir bütün oluşturur. Her biri diğerinden ayrı bir kimlik kazanır. Kahveye girdiğin andan itibaren artık o kimlik bütünlüğünde bir parça durumuna gelmişsin demektir. Eğer durumundan memnunsan; kalabilirsin. Kahveye gitmek, sana evinde bulamadığın bir iç huzuru vermeye başlamışsa, kendini rahat ve güvende hissettiğin bir bütünün parçası olarak görüyorsan bir kahve müptelası olup çıkmışsın demektir. Ayıplayanlar umuruna bile gelmemeli. Çünkü o kadar kalabalık bir cemaatin üyesi durumundasın ki hiç kimsenin seni ayıplamaya gücü yetmeyecektir. Hele o “benim kahve hayatım yoktur” pespaye cümlesinin arkasına saklanan, kılıbıklığını evine düşkün baba rolüyle örtbas etmeye çalışan, arkadaşlık duygusundan yoksun, bir maç heyecanını bile paylaşamayacak kadar bencil kimliksiz adamların söyledikleri umuruna bile gelmeyecektir.

Memleketin neresine gidersen git kendine uygun,

mizacını sarıp sarmalayacak bir kahve bulacaksın. Sormana bile gerek yok. Şu köşeyi dön, sağa sap, karşında avcılar kahvesi. Biraz ilerden sola dönersen, şoförler, az aşağıda hamallar, daha yukarda nargileciler, iyice izbe bir köşede gizli bölmesinde parayla oyun oynayan kumarbazlar, kabadayılar, emekliler, öğretmenler, nakliyeciler, çalgıcılar, muhasebeciler, kenar semtlerde daha karma olan mahalle kahveleri. Hepsi kahve değil de bir uzmanlık mektebi, ihtisas uygulama mekanları gibidir. Duyduğuma göre dışardan pek belli olmayacak şekilde pezevenklerin bile kendilerine mahsus kahveleri varmış. Bu farklı meslek grupları iş bulma, yeni işe girme, tanışma, meslektaşlarıyla buluşma, mesleklerini ilerletme alanları olarak kahveyi kullanırlar hep.

Belki inanmayacaksın; ben filozofların oturduğu kahvelere bile rastladım. Kütahya'da pasaj benzeri dar bir koridorun sonundaydı.

Elbette yine üşüyordum. Sıcak bir çay içebileceğim, biraz ısınabileceğim bir yerdi aradığım. Kapıdan içeri girdiğimde ikinci dünya savaşından kalma bir radyo karşıladı beni. Hani insanların karartma gecelerinde etrafına toplanıp da ajans dinlediği, içinden ışıklar görünen, -karartma gecelerinde kim bilir ne kadar gizemli bir görünüşü olurdu- devasa radyolardan biri. Küçük bir yerdi. Galiba radyo ondan gözüme çok büyük görünüyordu. Kahveci bembeyaz saçları, gün görmüş çok çileler çekmiş bir yüz haliyle ocağa en yakın masada oturmuş çay içiyordu. Başka kimse var mıydı bilemiyorum. Çünkü radyodan çok hüzünlü bir şarkı sesi gelmekteydi.

“Dil şâd olacak diye kaç yıl avuttu felek
Saçıma karlar yağdı boşuna yaz beklemek”

diye. Kahvecinin çayla demlenmeye çalışır haline ne de güzel gidiyordu. Siyah ağızlığa taktığı sigaradan bir nefes çekiyor, dumanların arasında kalan bardağı yavaşça dudaklarına yaklaştırıyor bir yudum alıyordu. Çayın dudaklarına temas edip etmediği belli bile olmuyordu. Ve sanki “benim de zaten yaz falan beklediğim yok, başıma yağın kardan belli olmuyor mu?” der gibiydi. Sonra oturdum. Kahve adabını bilen adam, bana bir çay diye bağırmas. Kahvecinin gözüne bakar, temiz çayın varsa getir anlamına gelir bu bakış. Kahveci bu bakışla karşısındakinin kahve adabından haberdar, işi bilen biri olduğunu anlar. Çay iyiyse getirir. Yoksa biraz bekle demini daha almadı manasına gelecek bir bakış da o fırlatır. Bu sessiz anlaşmanın ödülü gerçekten tadı damağında eriyen taze sıcak buğusu üzerinde kokusu karşıdan burnuna gelen bir çay olacaktır. Oturdum

bekledim. Şarkı gerçekten olağanüstü etkileyici idi.

Sessiz, yalnız, derbeder, dağınık bir kahve köşesinde umutların bittiğini haykırıyordu. Sonra o dumanlı kafa ile duvarlara bakmaya başladım. Kahvelerin duvarları genellikle okahvenin kimliğini yansıtır. Kiminde manzara resimleri vardır. Takvimlerden koparılmış, bir güzel camlanmış çerçevelenmiş manzara resimleri. Dağları, gölleri, deniz kenarlarını seyredersin. Bazılarında futbol takımlarının devasa büyüklükteki resimleri. Artık kahveci güzeli halıları, Yavuz gemisi, Adalı Halil, Koca Yusuf pehlivanların insan azmanı resimleri pek bulunmuyor elbet. Ama kuş, aslan, tavus cinsinden hayvan resimleri bütün zamanların klasiklerinden. İnsanların duvarlara resim asma saplantıları da temel içgüdülerden midir nedir? Hani ilkel dönemlere ait mağaralarda bile mamut dinazor resimleri bulmuşlar ya –eğer doğru ise- ilk çağlardan beri hem duvarlar hem de duvarlara asılan resimler var demektir. Tabi bazıları son derece şaşaalı konakların duvarlarını süsleyen ressamlarına paraları ödenerek yaptırılmış yağlı boya resimler. Bazıları takvimlerden koparılmış veya ucuz bir yolla elde edilmiş onların kötü taklitleri durumunda olanları. Fakat bu kahvenin duvarlarında resimler asılı değildi. Çerçevenilmiş yazılar vardı. Bunların en büyüğü, en çarpıcı olanı karşımda duranıydı.

“Hayat ağır bir yük değildir. Esasen yolumuz uzun sürmeyecek.”

İmza yerinde o güne kadar hiç duymadığım bir isim; “Tagore”. Togore’un Hintli bir şair olduğunu sonradan öğrendim. İşte kimlik sahibi ama zelim bir kahvenin çelişki dolu keskin çizgili hikmeti. Bir taraftan “Dil şad olacak diye kaç avuttu felek / Saçıma karlar yağdı boşuna yaz beklemek” diyen şarkının hüzünden öte umutsuzluğu damardan zerk eden karamsarlığı. Diğer taraftan Hint Budizm’inin çileyi yaşamın tek gerçeği görüp yaşamayı çilelere sabırla katlanabilme olarak yorumlayan felsefesinden etkilendiği çok açık şairin “yolumuz nasıl olsa uzun değil, diyen, yükün ağırlığından şikayet etmemeyi” öneren iyimserliği. Ve bu hikmeti bünyesinde barındıran kahvenin daha ironik konumu.

Hep üşüdüğüm zamanlarda aklıma gelir bu küçük ayrıntılar.

Coşkun Yüksel

Hayrettin Geçkin

Kekeme Kalıyorsun

*aşka kapılmış bir ırmak
dalıp gidiyorsun*

*tanımadığın bir kıyı çekiyor seni
durmadan uzaklara demleniyorsun*

*ardında gözelerin yankıları
dumanını silkeliyor dağlar
bulutlara yaslanıp kalıyorsun*

*sınırları yok
savaş / açlık / korku
mini minnacık bir dünya
bunu sen biliyorsun*

*üç halde sevişiyorsun sularla
kırlarla çiçektesin
tomurcuklanıyorsun ağaçlarla
sesine kuşlar konuyor
kekeme kalıyorsun*

*aşka kapılmış bir ırmak
dalıp gidiyorsun
gerçekle düş arasına
hamak kuran ey şair*

*yorgunum
biliyorsun*

Şiir Defteri

Saudelair

Hüzün Ve Serseri

Agathe, uçtuğu var mı ruhunun arasına,
Süyüdü, mavi., derin ve ıslık ıslık yanan
Bambaşka denizlere, bambaşka semalara,,
Şu kahrolası şehrin simsiyah havasından?
Agathe, uçtuğu var mı ruhunun arasına?

Hey trenler, vapurlar beni burdan götürün!
Ne var gözyaşlarından çamurlar yağuracak?
Arasına der mi ki Agathe'in ruhu, üzgün,
"Nedametten, azaptan ve ıstıraptan uzak,
Hey trenler, vapurlar beni burdan götürün".

Ne kadar uzaktasın ey mis kokulu cennet
Ey, sadece sevincin, aşkın ürperdiği yer
Ey her ruhun içinde boğulduğu saf şehvet,
Ey bir ömür boyunca gönül verilen şeyler!
Ne kadar uzaktasın ey mis kokulu cennet!

Ah o yeşil cenneti, çocuksu sevdaların,
O koşuşlar, şarkılar, o demetler, buseler,
Snildiyen kemanlar arkasında sırtların,,
Akşam, koruluklarda şarap dolu kâseler,
- Ah o yeşil cenneti çocuksu sevdaların!

O bilinmez zevklerin yüzdüğü masum belde
Çok uzakta mı yoksa Çin'den, Maçinden?
Beyhude bir arzu mu Snildiyen dillerde,
Canlanan bir hayal mi billur sesler içinden,
O bilinmez zevklerin yüzdüğü masum belde?

Çeviren : Said Maden

Şiir Defteri

Gazel

Fe'ilâtün/Fe'ilâtün/Fe'ilâtün/Fe'ilün

*Hâsilum yoh ser-i kuyunda belâdan gayri
Garazum yoh reh-i ıskında fenâdan gayri*

*Ney-i bezm-i gamem ey âh ne bulsan yile vir
Oda yanmış kuru cismümdede herâdan gayri*

*Derde çek çihreme hicran günü ey kanlu sirîşk
Ki gözüm görmeye ol mâh-likâdan gayri*

*Şetdi bî-kesligihn ol gayete kim çevremde
Kimse yoh çizgine gird-âb-ı belâdan gayri*

*Ne yanar kimse mana âtes-i dilden özge
Ne açar kimse kapum bâd-ı sabâdan gayri*

*Bozma ey mevc gözüm yaşı habâbın ki bu şeyi
Koymadı hiç imaret bu binâdan gayri*

*Bezm-i ışk içre fuzûlî nice âh eylemeyem
Ne temettü' bulunur neyde sadâdan gayri*

Fuzuli

Şiir Defteri

Sultan Halısı

Paşar avizeler artık köpürür kandiller;
Bu ışık çağlıyanından bütün âfak inler.
Halının cephesi Ülker gibi baştanbaşına nur;
Nim açık pencereler reng ü ziyadan mahmur,
Al, yeşil, mavi fenerlerle donanmış kıyılar:
Serv-i sîminler atılmış suya titrer par par.
Dalgalardan seken üç gıfte kayıklar sökerek
Süzülür sahile, şahin gibi, yüzlerce kürek.
Bir taraftan bu akın yükseledursun karaya
Bir taraftan dökülür öndeki saflar saraya.
Rihtimin taşları, zümrüt gibi, İran halısı:
Suda bitmiş çimen, üstünde de Sultan Halısı!

Mehmet Akif Rsoy

SIZDEN GELENLER

DİLENCİ

*12 Nisan 2001, Gebze
KALDIM YOLUN ORTASINDA
BAŞIM ÖNÜME EĞİK
BAKAMIYORUM İNSANLARIN YÜZÜNE
GÖRÜLECEK HİÇBİR ŞEY KALMAMIŞ SANKİ
NE BAKILACAK BİR GÖZ
NE DUYULACAK BİR SÖZ
AÇTIM KARELİ MAVİ MENDİLİMİ
BAŞIM ÖNÜMDE
DİLENİYORUM
BOŞ GÖZLERİN KIRIK SÖZLERİN
SAHİPLERİNDEN
BİR TUTAM AŞK
BİR TUTAM SEVGİ BEKLİYORUM
BAŞIM ÖNÜMDE
VE GECENİN BİR YERİNDE
DİLENİYORUM
SEVGİYE SARILI KÜÇÜK BİR KALBİN
MENDİLİME DÜŞMESİNİ BEKLİYORUM*

SELÇUK ERAT

Anneler Günü

*Ah dostlar, bugün yine anneler günü
Kiminin bayram, kiminin hüznün günü
Annesi olanların düğün bayram günü
Benim gibi öksüzlerin, hüznünlü günü
Her anneler gününü hicranlıdır gözlerim
Yıllarca, annemle kavuşmamızı gözlerim
Hasretiyle de ciğerimi ak korla közlerim
Ne edem, daha ma kes bulmadı sözlerim
Kaç kes anneler günü geçirdim, annesiz
Her biri yüreğimde bıraktı, ayrı birer iz
Annelerimizin değerini çok iyi bilmeliyiz
Onları başa taç, gönle sultan yapmalıyız
Ah ne bileyim nasıl olur, annesiz sonum
Belim iki büklüm, tutmuyor elim, kolum
Ben doyamadım, siz bari annenizi doyun
Annenizi her an ta baş köşenize oturtun
Onu, başınıza taç, yüreğinize sultan edin
Sakin, ne öf deyin, ne de bedduasını alın
Sakin ola ki onun bir dediğini iki etmeyin
Sakin ola onun rızasını almadan gitmeyin
Ben de isterdim, bugün onun elini öpmek
Onun geçeceği yolları karanfiller dökmek
Ne yazık ki ben bugün gözyaşı döküyorum
Tüm annelerin elini annem gibi öpüyorum
Onları tam anlatamadığımı çok iyi biliyorum
Acizliğimden dolayı onlardan özür diliyorum
Bu şiirimi, bir karanfil gibi, takdim ediyorum
Her günlerinin bugün gibi olmasını diliyorum
Her anne dünyada yaratılan en güzel çiçektir
Kokuları ayrı, dokuları ayrı, dekorları ayrıdır
Evrendeki tüm çiçekler de onlar gibi farklıdır
Onları, sevgi ambalajlı çiçek mutlu edecektir
Her kim olursa, olsun tam anlatamaz ki onları
Hakiki olarak yüce kelim Kur'an anlatır onları
Yine en güzel Allah Kelamı veriyor onları paya
Başka, her kimin sözü olursa olsun, kalır yaya
Her şair gibi Bayram da anlatmaya çalıştı baya
Fakat görüldüğü gibi onunda sözleri kaldı yaya
Her kim annesini öf derse, başına düşer iri kaya
Her iki cihanda kalırlar, geçmiştekiler gibi yaya*

Bayram Tunca

SIZDEN GELENLER

AŞKLA

Venüs, sabah ve akşam yıldızısın, parla
Gece yatışım, gündüz uyanışım aşkla.
Ölüm eninde sonunda tutacak elimizden
Dünya, ekili tarla ürünün hasadı aşkla...

Gönüle yeryüzü dar, gözü nurlu semada
Beden desen bir lokma, aşım suyum aşkla.
Cennet bahçesi dar, koklayana gül tenden
Bebek yüreklerdeki yaşam sevinci aşkla...

Özlem TORKUL

LAL

geldimse sarıl
kopup gitmeden sanrılarım
özünü uzaklarda kaybettim
ama geldim
üzdüm biliyorum
üşendim ve üşüttüm biliyorum
yinede nasıl geldimse
lal sevgili
öyle gidemem bu kör sevdıyla...

huseyin yeşil

RENKLER ÇAĞIRDI, AŞK GELDİ

Eflatunun en güzel rengiydi lila
Beyaz tende uyumu
Gözlerde kahverenginin büyüğü
İşaretti, omuzda beyaz iplik boylu boyunca
Dallı güllü elbisenin yakasında, eteklerindeki ferba
Kırmızının gizemi cam keşiği parmaklardan
süzülen ılık ılık
Yağmur öncesi sıkıntı, fırtına öncesi sessizlik
Buz beyazı odanın çözülemez sırrı
Kar tanesinin çığa dönüşen çığlığı
Ebruli ürkekliklerle gelen darmadağınıklık
Gökkuşağının altından geçmek
Çivit mavisi dalgaların kayaları döven hırçınlığı
Kurşuni taşların parıltısında,
Hüznü içmek göz göze
Çocukça sevinçlerin unutulamayan lezzeti
Bu bir büyü,
Bu bir lutuf,
Flu,siyah, gri yok
Baharın tüm renkleri bu aşk
Renklerde yaşamak,yine renklerde hüznün bu aşk.

Selma Sargın

SIZDEN GELENLER

NEYİN VAR GÖNÜL

Hani!gönlüm aşık idin bir zaman,
Davasız,dalgasız durgunsun şimdi..
Ey şair ruhlu yar,Ey kemter ozan
Aruzsuz,vezinsiz solursun şimdi..

Nicedir mecalin,neyin var bu gün?
Rüyamı gerçekmi nedir gördüğün..
Görenler zanneder derdin kırk düğüm,
Düğümsüz,ilmeksiz bağlarsın şimdi...

Gür sesli saz idin sırma tellice;
Bir türkü söyledin sen ahenklice..
Buğulu gözlerin ıslak nemlice,
Leylasız,mejnunsuz ağlarsın şimdi..

Yunus idin Tabtuk kapılarında.
Yusuf idin aşkın kuyularında.
Poyraz eser idin rıhtımlarında.
Ahdsız,amansızca suskunsun şimdi..

Karac'oğlan idin Veysale koşan.
Köroğlu olurdun çamlıbel aşan.
Bu sen misin miskin,miskin dolaşan.
Hırkasız,himmetsiz yaşarsın şimdi..

Gülistanda güldün yaprak açardın,
Arı gibi çiçek,çiçek uçardın..
Eyüp gibi dertli,düşkün naçarsın
Devasız,dermansız yatarsın şimdi..

Aşık isen hakka susamazsın sen
Aşk elinden uzak,kaçamazsın sen
Kırıp dertli sazın atamazsın sen
Usulsüz,uslüpsüz çalarsın şimdi..

Çağlarım der çağlamadan akılmaz
Akmayan pınardan suyu alınmaz..
Kader deyip yan gelip de yatılmaz
Boransız,bulutsuz çağlarsın şimdi.

Aşık Çağlari
14/ 8/ 1999

Ben Yine Seni Hatırlıyorum

Ayakta çakıyor şehir içi dolmuşları
Minibüste kasvetli bir hava
Ben yine seni hatırlıyorum
Müsait bir yerde indirin beni diyor
En yakın bara dalıyor
Beni yükseltecek bir şeyler arıyor
Ve yine seni bulamadan dönüyorum eve.

Artık işe de gitmiyorum
Sabahları demli demsiz çaylar içiyor
Hiç tanımadığım insanların üzüntüsünü
üzüntüm yapıyor
Kedilere ağlıyor,kuşların yuvasını tutuyorum
Sen yine geliyorsun aklıma,sonra gözlerin
geliyor
Oturup ağlıyorum

Deniz manzaralı,tahta masalı kahvelere gidiyo-
rum

Sahilde dolaşan sevdalılar takılıyor gözlerime
Ben yine seni hatırlıyorum
Hani bir sevda türküsü vardı
Adını bir türlü hatırlayamadığımız
Birbirimizi sevdiğimiz,birbirimizi halen
istediğimiz doğrudur
Ve doğrudur diyorum,Leyla İle Mecnunlar

Pencereden misket yuvarlayan çocukları seyredi-
yorum

Aysel teyzenin telefonu çalıyor
Ben yine seni hatırlıyorum
Sonra duygular şaha kalkıp
Bir kız vardı bu mahallede diyor
Her şeyin ardından duvarlar yumruklanıyor
Hiçkırıklar odada yankılanıyor
Ve üşüdüğümü hissediyorum
Yorganı üzerime çekip
Hani yaramaz çocuklar olur ya onlar gibi
Sessizce,burnumu çeke çeke ağlıyor.

Hasan Dönmez